
Nu

När Sara kommer till torget i Alvsjö den femte juli kan hon se Nils sitta på en bänk längre bort, precis framför statyn i mitten av torget. Även om det skall bli roligt att återse sina forna barndomsvänner, känner hon ett väldigt obehag inför helgen. Det känns fel att känna någon glädje nu, när Mikael skall begravas imorgon. Det är så många frågor. Vad hände med Mikael? Vad skall hon göra nu, när allting verkar falla samman? Hur är det egentligen med de andra, har alla det verkligen så bra som det verkar?

På något sätt är hon lycklig över att få komma "hem" igen, även om både hon och hennes föräldrar flyttat därifrån för länge sedan. Två dagar i Anders föräldrars sommarstuga måste nästan bli roligt trots allt.

Sara Wennerholm

Älvsjö

När man lämnat Karlskrona och färdats ett par mil norrut på E22:an mot Kalmar, står en liten blå skylt vid sidan av vägen som signalerar att Älvsjö finns sju kilometer längre in på avfartsvägen. Förutom de boende i Älvsjö och tillhörande sommargäster, är det sällan någon som kommer närmare Älvsjö än så. Tack vare sin undanskymda plats och att det lilla samhället allt som ofta förväxlas med en del av Stockholm med samma namn, har Älvsjö förblivit en bortglömd idyll. På många sätt har staden (om den kan verkligen kallas en stad) dragits med i vägen av ny teknik och ny ekonomi men i stort sett är det samma lilla lantbrukarort som det var när folkhemmet fortfarande var nytt och fräscht.

Större delen av församlingens dryga två tusen medlemmar finns utspridda i en cirkel av gårdar, som sakta men säkert töms på folk. De äldre människorna dör och de yngre generationerna tvingas flytta till Karlskrona eller någon annan större stad med fler arbetstillfällen. Jordbruket och sågverksindustrin skapade en gång Älvsjö men nu när konkurrensen hårdnat för bönderna och sågverket för länge sedan lagts ned är bygden på väg att dö. Älvsjö är en utrotningshotad art i Sveriges trädgård.

I de rödmålade husen som ligger vid Älvsjö torg bor den trogna befolkning-

var väl delvis för att han var två år yngre än oss som det blev lite att vi tog hand om han, men eftersom han var lite tafatt och loj blev det liksom bara så. När jag träffade honom för första gången, jag tror det var sommaren innan vi skulle börja högstadiet, tyckte jag lite synd om honom. Hans pappa hade dött några år tidigare och han hade egentligen inte några riktiga vänner. Jag tror det var Nils som lärde känna honom först, men när han träffade oss andra blev han direkt en av "oss". Mikael skulle ha gjort vad som helst för oss. Han hjälpte alltid till när något behövde göras, det var alltid han som erbjöd sig då någon behövde hjälp. Jag kommer ihåg att han brukade ta hand om våra cigg när vi inte ville släpa hem dom till oss själva, rädda för att bli påkomna. Han älskade oss så mycket.

Hans mamma hade det inte lätt. Jag vet inte hur det skall gå att träffa henne nu, Nils nämnde något om att vi skulle besöka henne någon gång under fredagen. Hon var världens bästa mamma men de hade det taskigt ekonomiskt och dessutom var hon helt ensam med Mikael. När Mikael fyllde femton fick han ett silverhalsband av mig och jag tror aldrig jag sett han så glad som då, han hade antagligen inte fått någon present av någon annan än sin mamma. Efter det såg jag han aldrig utan det.

Jag hann aldrig prata med han någon gång efter vi träffats på Nils bröllop förra året. Även om det var länge sen vi sågs, saknar jag han redan.

tiskt flyttade till Södertälje strax efter det att jag drog till Stockholm. Det jag kan märka på han, är att han blivit väldigt annorlunda på senare år. Tidigare var han rätt lugn till sättet och så men nu verkar han ha blivit så sorgsen.

Anders Svensson

Tja. Anders är ju alltid Anders, det går liksom inte att komma ifrån. Han var coola killen när vi gick på högstadiet och gymnasiet, hängde med sina lika tuffa kompisar nästan jämnt. Det har väl gått rätt bra för han, jobbar som fastighetsmäklare nere i Malmö nu, men det är fortfarande samma kille som har svåra problem med att hävda sig. Jag tyckte verkligen att han var ball när vi fortfarande gick i skolan och han var väldigt rolig att umgås med så fort han kom ifrån sina korkade polare. Under sista tiden i gymnasiet var vi två faktiskt "ihop" ett tag i smyg och det var han jag hade sex med första gången precis innan vi tog studenten. Ingen av de andra fick nånsin reda på att vi två hade hängt ihop, det hade blivit så konstig stämning då tror jag. Men killen är inte så kul i längden och det blev inte mer av det sen. Tänker knappt på det när jag träffar honom nu. Antagligen är det väl på grund av oss han inte ballade ur helt och han borde vara glad för att han träffade oss. Men på ett sätt är det samma Anders som det alltid varit, i alla fall lika full av skitsnack.

Mikael Bjärbo

Det är så jävla sorgligt att Mikael har dött, jag kan inte fatta hur det gick till. Han var vår egen lilla älskling, någon man bara kände för att krama och ta hand om. Det

gen som sköter sin stad med största omsorg. Under sommaren kan man stå på torget och höra hur stolta Älvsjös invånare är över sin vackra stad. Det skrapande ljudet från räfsan som plöjer genom parkens grusgångar. Häcksaxen som ger buskarna sin perfekt runda form. Carl Swanberg, Älvsjös grundare, hade varit stolt om han nu sett sin stad under en vacker sommardag.

Men på de kullerstensbelagda gatorna hör man sällan barnen leka längre. Storstadsborna som dyker upp under semestermånaderna ger sig sällan in till torget, men ger gummorna som alltid sitter på parkens två bänkar något att beklaga sig över. Befolkningen blir allt äldre i takt med att de unga från Älvsjö i strid ström lämnar staden. Precis som Mikael, Sara, Anders och Erik gjorde.

Sara

Jag kunde inte sluta gråta. Det kändes så ofattbart att han inte var med oss längre. Jag kunde inte annat än sitta på knä bredvid telefonen och känna tårarna rinna ned för kinderna. När Nils ringde var det första jag tänkte: Det här är inte rättvist. Inte för Mikael skull, utan för min egen. Jag klarar inte mer skit nu. Mikaelns mamma hade ringt Nils och sagt att Mikael hade drunknat två dagar tidigare, dom hade hittat honom uppe vid sjön där vi hade legat så många sommardagar. Jag pratade bara kort med Nils och vi bestämde att vi fyra som var kvar skulle samlas i Älvsjö dagen innan begravningen. Efter att han lagt på satt jag där på golvet med luren i handen och grät.

Jag hade inte träffat Mikael sedan Nils gifte sig. Inte ens ringt för att se hur det var med honom. Det var alldeles för länge sedan vi träffades allihopa samtidigt. Jag har mina egna vänner nu, som bor där jag bor och lever som jag gör men jag tror aldrig att jag kommer att ha det så bra som vi hade det ihop under de åren. Även om vi bara umgicks genom högstadiet och gymnasiet, och ett kort tag därefter, så tror jag inte att jag nånsin kommer att få bättre vänner.

Vi sågs väl inte så värst mycket under terminerna. Det var mest jag och Nils, eftersom vi gick i samma klass. Anders hade sina egna kompisar och Mikael gick inte på samma skola. Vad Erik gjorde resten av tiden fick jag aldrig något riktigt grepp om, även om han gick i min parallellklass under hela gymnasiet. Vi sågs allihopa en del på jullovet,

Mikael "Nils" Nilsson

Nils är verkligen en så underbar kille, även om han faktiskt kan vara en aning tråkig ibland. Man vet liksom att han alltid går att lita på och det finns inte chans att han medvetet skulle göra någon annan illa. Snäll rakt igenom alltså. Okej, det är lite väl mycket Svenssonvarning på han nuförtiden. Villa i Karlskrona, fru, barn och hund. Ändå är han bara 24 år, dessutom har han väl alltid varit lite lillgammal. Men när man ser han med Katrin, hans lilla dotter, så förstår man vilken superpappa han måste vara. Vi hade aldrig kunnat umgås som kompisar nu, vi är väldigt olika helt klart, men när man väl träffar han dom få gångerna om året är det alltid lika skönt att se han.

Erik Thorsson

Jag har aldrig riktigt förstått mig på Erik (eller Thorsson som alla de andra kallar han). Han är en bra kille, lite trist ibland men alltid schysst och kul att vara med. Men... Alltså, jag vet inte. Han är skum. Man vet aldrig riktigt vart man har han och det känns som han kan hitta på vad som helst. Han är inte den som pratar öppet om vad han gör, hur han mår eller vad som helst som rör han själv. Även om vi träffats ofta under en sju-åtta år, så känns det liksom inte som om jag känner honom, dessutom verkar det som om han har lite svårt för mig eller kanske för tjejer över huvud taget.

Det har inte blivit av att vi träffats så mycket under de senaste åren, trots att han fak-

gamla Sara finns kvar för de gamla vännerna som träffar henne. Som de flesta andra, tycker hon inte själv att hon har förändrats särskilt mycket sedan barndomen men i hennes fall stämmer det förvånansvärt bra. Hon är fortfarande irriterande ful i munnen enligt hennes storstadsvänner men det har förbättrats. "Kanske en aning grov", är gängse uppfattning.

Den senaste tiden har varit ganska tuff för Sara och allting är solens fel. Den obligatoriska värdepressionen som blommade upp när solen kom, ledde i sin tur till att det sista av Christers kärlek vissnade. Under samma tid fylls också kaféerna till bristningsgränsen varje dag, ett tufft pass väntar varje gång solen tittar fram och att bara se solen under den tid man tillbringar med att servera överviktiga rikemansbarn bakelser och kaffe tär även på någon som inte dyrkar solens livgivande strålar. Det har funnits långt bättre somrar. När beskedet om att Mikael hade gått bort kom, sjönk det som en sten i känsloträsket. Det var lite för svårt att behandla för henne.

visst. Men när skolan slutade i juni så levde vi med varandra dag som natt. Det var under sommaren som allting hände.

Större delen av tiden gjorde vi väl egentligen ingenting, vi låg mest och pratade uppe vid sjön. Jag har nog sett solen gå ned bakom horisonten där fler gånger än vad jag kommer göra under resten av mitt liv. Vi hade en liten plats som ingen annan verkade hitta, en liten stenhäll som låg mitt emot den stora badplatsen. Över sjön hörde man skrikande ungar och såg klasskompisar bada. Ingen verkade hade hittat till platsen vi låg. Det var vårt eget lilla tillhåll och vi låg där så ofta vi kunde på somrarna, solade på dagarna och grillade på kvällarna. Vi höll på att driva våra föräldrar vansinniga när vi aldrig kom hem på kvällen. Där fanns ett litet träd som växte ur en skreva i berget, jag fattade inte hur trädet hade kunnat överleva och fortsatte växa där berget hade delats mitt itu. Den sista sommaren jag var kvar innan jag flyttade, bestämde vi oss att vi skulle rista in våra namn i trädet. På så sätt skulle vi alltid finnas kvar där, ända till dess att trädet dog.

När man tänker efter, känns det som om allt det där inte var alls länge sen. Jag tror att under de somrarna var jag som lyckligast i hela mitt liv.

Vad som blev av Sara är vad som vanligtvis blir av unga personer från småstäder, där tiden inte fortsatt i samma takt som resten av världen: stockholmare. Landsbygdens småstäder föder och fostrar barnen när de växer upp, invagar dem i det lilla samhällets trygghet och saktmodiga gång men det kommer alltid en tid då barnen växer ur sina för små skor. Ofta växer de också ur sina för små städer några år senare, sväller upp till dess att gränserna brister när examen och körkort är avklarade. Dessa småstäders barn hamnar allt som ofta i Stockholm. Inte av någon speciell anledning utan helt enkelt för att det råkar vara Sveriges största stad.

Sara utgör ett praktexempel på detta. När Älvsjö kändes för litet tog hon första bästa tåg till Stockholm, där hon tog jobb som servitris på ett kafé på Östermalm. Det är inte hennes livs högsta dröm men inte heller det lägsta hon kan sjunka. Det är ett jobb. Ett jobb som ger pengar till mat, hyra, träningskort, sprit och andra av livets essentiella ämnen. Det låter henne också låna pengar till att köpa en liten men naggande dyr lägenhet som nu gapar tom i brist på en bil som kan köra Sara till IKEA. När hon och hennes pojkvän Christer separerade för några veckor sedan insåg hon bristerna med att han köpt alla möbler själv innan de träffades. Sara skulle vanligtvis inte använda beteckningen "separerat" men just nu duger det som fullgott försvar till att hon faktiskt blev utslängd.

De som träffar Sara, under stunder som är en aning bättre än just nu, inser sällan att det finns något under hennes skinande blanka yta och bländas av hennes utstrålning. De rycks med i flödet av positiv energi och kommer ut på andra sidan med ett stort leende på läpparna. Det är svårt att vara ledsen i närheten av Sara. Arg möjligtvis. Det är många som känner frustration av att inte utgöra mittpunkten i sällskapet eller se sig överkörda av Saras förslag. Hennes förslag är alltid bättre, brukar både Sara och de flesta andra tycka.

Man skulle kunna göra misstaget att tro att hon alltid är glad. Så är dock inte fallet, hon har bara problem att hantera de lite mindre glada känslorna som kommer upp ibland. En vanlig missuppfattning är också att hon är snäll. Hon i själva verket ganska elak, hon har bara lite svårt att hantera de lite mindre uppskattade personer som kommer fram ibland. Det händer ibland att både sorgsenhet och elakhet kan ta sig fram när glädjemuren inte kan hålla tillbaks alla undertryckta känslor, men det krävs mycket för att få Sara på fall.

Efter fyra år i Stockholm har mycket av småstaden försvunnit från Saras tankar, fallit i dvala för att vakna upp när hon blivit fyrtio och med det en vansinnig längtan efter utrymme och stillhet. Men än så länge är Stockholm inte för stort. Sara har alltid varit en smula ytlig till sättet, så mycket av den